

УДК 811.133.1:811.124]:81'373.43

DOI <https://doi.org/10.12958/2227-2844-2026-1-37-43>**Хабарова Наталія Анатоліївна,**

кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри романо-германської філології
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара,
м. Дніпро, Україна.
khna_80@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0001-6108-0495>

Писаренко Наталія Дмитрівна,

кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри романо-германської філології
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара,
м. Дніпро, Україна.
pisarenko_natasha@yahoo.com
<https://orcid.org/0000-0002-0656-4996>

ГРЕКО-ЛАТИНСЬКА ОСНОВА ФРАНЦУЗЬКОЇ НАУКОВОЇ МОВИ

Актуальність даного дослідження зумовлена безперервним розвитком науково-технічного прогресу, що потребує постійного оновлення термінологічного апарату, де греко-латинська спадщина залишається основним фундаментом.

Метою роботи є комплексне дослідження ролі та функціонування греко-латинських терміноелементів у французькій науковій мові, аналіз процесів їхньої граматикалізації та лексикалізації, а також визначення їхнього впливу на формування поняттєвого апарату сучасних гуманітарних і природничих наук. Для досягнення поставленої мети було використано комплекс методів дослідження, зокрема: описовий метод етимологічний, словотвірний аналіз структурних моделей неологізмів; а також діахронічний метод. Наукова новизна дослідження полягає у визначенні «кінетизму» греко-латинських одиниць, які в сучасній мові одночасно виступають і як твірна основа, і як граматикалізований формант. Доведено, що греко-латинські запозичення є не лише лексичним ресурсом, а «інтелектуальним кодом», що структурує логіку мислення у медицині та гуманітарних науках, забезпечуючи міжнародну уніфікацію знання.

Історично французька мова ще з періоду передісторії (V–IX ст.) використовувала латину як головне джерело збагачення. Органічно увійшовши у лексику, латинізми принесли не лише готові слова, а й книжкові основи та афікси, що дозволяли створювати нові похідні на латинський зразок. Книжкова основа, що включає класичну, середньовічну та наукову латину, а також грецькі елементи, формує те, що П. Гіро називає греко-латинськими афіксами (Guiraud, 2012).

Особливе місце посідає префіксація на греко-латинській основі. Префікси типу *équi-*, *auto-*, *micro-*, *macro-*, *poly-*, *iso-* мають велику семантичну ємність, оскільки походять від повнозначних слів. У сучасному дискурсі, особливо в мові преси та реклами, спостерігається процес лексикалізації таких морфем, як *extra-*, *super-*, *ultra-*, які стають самостійними іменниками чи прикметниками. Похідні з цими префіксами вкладаються у три моделі: вираження ступеня (*micro-*, *macro-*), множинності/одиночності (*poly-*, *mono-*) та спрямованості (*auto-*, *télé-*). Моделі спрямованості отримали пік продуктивності у XX ст. через розвиток техніки. Крім префіксів, важливу роль відіграють фінальні елементи (*-phone*, *-scope*, *-tron*, *-graphie*), які еволюціонують від

кореневих морфем до суфіксів. Елементи типу *-thèque* або *-logie* набули класифікаційного значення, дозволяючи мові легко створювати нові назви галузей, як-от *accidentologie* чи *nivologie*.

Греко-латинські елементи є фундаментальним кодом європейського наукового простору. У філософії вони сформували мову категоріального мислення (*substantia, abstractio*). У філології – забезпечили етимологічну прозорість, виступаючи генетичним кодом мови. Для культурології латина постає мовою цивілізації (*civitas*), на якій базується поняттєвий апарат права. У медицині ці елементи функціонують як універсальна номенклатура, де специфічні афікси (*-itis, -osis*) гарантують точність міжнародної комунікації.

Таким чином, антична спадщина у французькій мові є не просто набором запозичень, а стійкою системою координат, що дозволяє науці бути водночас інноваційною у збереженні культурної пам'яті.

Ще в період передісторії (V–IX ст.) французька мова для свого збагачення використовує два джерела: розвиток власних ресурсів словотвору та запозичення з давніх мов, насамперед з латинської. Органічно увійшовши у французьку лексику, латинізми збагатили її не тільки безліччю цілих слів (переважно з абстрактним значенням), а й книжковими основами, а також префіксами і суфіксами, які вичленувалися з «готових» слів для утворення нових похідних на латинському зразку, але в латині не існувавших.

У подальшому, особливо в періоди інтенсивного розвитку тих чи інших наук, потреба в наукових термінах, у найменуванні абстрактних понять знову призводить до латинської, а потім і до грецької мов у пошуках відповідних цілих слів і створення з книжкових елементів (основ і афіксів) нових слів. Особливо інтенсивно цей процес проходить у середньофранцузький період (XIV–XVI ст.) Розвитку французької мови, коли відбувається становлення французької наукової термінології, і для якого характерне таке явище як релатинізація (Dubois, 2022). Словотвірна система французької мови, головною та визначальною частиною якої є афіксальне словотворення, відрізняється деякою складністю. Причину складності багато лінгвістів вбачають у тому, що у французькій мові словотвір здійснюється на базі двох різних засад, споконвічної та книжкової. Повторні запозичення з латинської мови основ, афіксів, слів, але вже в іншому фонетичному вигляді призводить до утворення етимологічних дублетних форм – народних та книжкових.

Старофранцузька мова (IX–XI ст.) відрізнялася розвиненою словотворчою морфологією, побудованою на споконвічній основі. Споконвічні основи, що виробляють, давали численні ряди похідних з різноманітними споконвічними афіксами, тобто французька мова запозичує з латині словотворчу систему флективного типу. Надалі словотворна система французької мови змінюється. Поруч із словотвірними типами на споконвічній основі з'являються словотвірні типи під впливом і на основі латинських запозичень. Саме латинізми з'явилися базою, де склалися словотворчі типи з книжковою основою. Вони були запозичені з латини як готові структурні схеми, а сформувалися вже французькою, викликавши докорінні зміни у його словотворчій системі.

Кожен латинізм входив у лексику французької мови окремо з інших запозичень з латині. Велика кількість латинізмів не давало регулярних співвідношень з книжковими основами, що виробляють. Латинізми змінили також лексичну парадигму французького слова.

Поряд із споконвічною основою, що вживалася у сфері повсякденної мови, зміцнюються латинізми тієї ж семантики, що розповсюджувалися у сфері наукової мови. З допомогою латинізмів створюється абстрактна лексика французької, латинізми запозичуються передусім позначення абстрактних понять, що з розвитком науки, державності, освіти, культури (Dubois, 2022). Таким чином, слово з споконвічною основою означає конкретний предмет або його якість, а слово з книжковою основою означає абстрактне поняття. Слід зазначити, що книжкова основа неоднорідна за складом. Велика її частина історично тотожна латинізму, які в усі пері-

оди розвитку французької мови запозичувалися з класичної латині, з середньовічної церковної та схоластичної латині, з наукової латині, яка досі є джерелом кореневих і афіксальних морфем для наукової термінології. Книжковими основами вважаються також запозичення з давньо-грецької мови, які проникали у французьку в основному через латинські переклади грецьких авторів. Те саме відбувається і з афіксами (суфіксами і префіксами). Подібні афікси П. Гіро називає греко-латинськими, оскільки вони зустрічаються і з грецькими, і з латинськими основами. (Guigaud, 2012).

Префіксація на греко-латинській основі має характерні риси, що відрізняють її від аналогічного явища у французькій мові. Префікси, утворені зі слів і коренів греко-латинського походження, мають більшу семантичну ємність, ніж префікси французької мови. Ця якість характеризує також багато неодноскладних префіксів, що походять з префіксів і прийменників латинської та грецької мов. Подібна «лексичність» префіксів має етимологічне коріння. Такі префікси, як *équi-*, *auto-*, *micro-*, *macro-*, *poly-*, *iso-* та інші походять від коренів знаменних слів латинської та грецької мов, лексичне значення яких ще не забули. Інші префікси типу *extra-*, *hyper-*, *super-*, *trans-*, *hypo-* та інші утворилися від прислівників та від мови-джерела.

Цей процес продовжився в старофранцузькій мові, де багато прислівників перетворюються на службові слова і префікси (Darmsteter, 2015). Велика в порівнянні з іншими префіксами семантична ємність греко-латинських префіксальних морфем проявляється у можливості існування аналога самостійного знаменного слова, в якому досліджувана деривативна морфема відіграє роль лексичного центру.

Таким аналогом має більшість префіксів греко-латинського походження. Наприклад, *extra-* (префікс) і *extra (m)* – іменник, що позначає будь-який предмет високої якості, *extrant (m)* - екстрант; *hyper-* та *hypéron (m)* - гіперон; *micro-* та *micron (m)* - мікрон; *ultra-* та *ultra(m)* – реакціонер, *ultron (m)* – ультрон; *télé-* і *téléaste (m)* - спеціаліст у галузі телебачення; *mésa-* і *mésan (m)* - мезон.

Широке поширення одиниць такого роду (грецький або латинський префікс плюс французька основа) свідчить про досить глибоку асиміляцію іншомовних префіксів інтенсивності у французькій мові. Для свідчення про високу якість предмета використовуються виключно іменники з префіксами *super-*, *ultra-*, *extra-*

Таких одиниць досить багато у термінології, а й у мові преси, реклами, в розмовній мові. Серед префіксів, які повідомляють предмету вищий рівень якості, найбільш активними є: *extra-*, який отримав автономне вживання: *vin extra*, *les extralongues Royale* (про сигарети), *Lavez tout avec X-Tra*; *ultra-*, який іноді служить основою похідної освіти: *auto-ultrex*, *shampooing équilibrant ultrex*, *ultra-doux*; *super-*, що мав в латинській мові значення «зверху, вище», тобто значення місцезнаходження, у французькій мові реклами набуло значення переваги, високого ступеня: *super-frileuse*, *base de maquillage super hydratante*. Серед префіксів, що не несуть ідею інтенсивності, найбільш поширені: *auto-*, *anti-*, *tele-*, *multi-*, *micro-*, *maxi-*, *mono*, *mini-*.

На відміну від суфіксів, що включають слово у ширші семантичні категорії, префікси позначають ту чи іншу ознаку відповідного предмета чи явища. Так, префікс *super-*, замінюючи форму *supérieur*, використовується як «аналітичний прикметник» (*vin super*, *Amira super*). Те саме, як було показано вище, можна сказати про префікси *extra-*, *ultra-*. Відносна свобода префіксів у французькій мові веде, як і в інших мовах, до вживання двох префіксів при одному корені, наприклад *multimoteurs*.

Велика семантична наповненість греко-латинських префіксів лежить в основі іншої їхньої відмінної риси, сформульованої Ж. Дюбуа як одночасний процес граматикалізації та лексикалізації деривативних морфем (для префіксів інтенсивності) (Dubois & Guilbert, 1961). Одночасний і різноспрямований процес граматикалізації та лексикалізації полягає, на думку Ж. Дюбуа, у тому, що функції префіксів інтенсивності зводяться до функцій граматичних показників сту-

пеня, у той час, як допустима їх відносна автономність, яка полягає у можливості утворення на базі префіксів самостійних слів. Така закономірність, вважає Ж. Дюбуа, характерна для наступних префіксів: *ultra*, *extra-*, *super-*, *sur-*, *hyper-*, *tres-*, *bien-*, *fort-*. До цих префіксів слід додати такі: *macro-* показник великого ступеня, *micro-* показник малого ступеня, *poly-* показник множини, *mono-* показник одиночності (Dubois & Guilbert, 1961).

Очевидно, одночасна тенденція граматикизації та лексикалізації властива лише запозиченим префіксам (у разі морфемам грецького і латинського походження). Загалом для префіксів процес граматикизації є природним, що відповідає об'єктивній закономірності розвитку мови. Якщо ж префікс у своїй є запозиченим, що у мові-джерелі зі слів чи коренів слів, то неминучою у своїй є його лексикалізація. В результаті подібного явища можливе виділення морфем-омонімів. Наприклад, префікси – показники великого і малого ступеня *macro-* і *micro-* мають омонімічні морфеми, що розвинулися на основі їх значень.

Ці морфеми не є префіксальними (можна говорити лише про префіксоїди) через те, що їм притаманне вже речове значення. Як префіксоїди *macro-* і *micro-* функціонують у моделях: *macro-* + *N* – щось, що відноситься до великих величин; *micro-* + *N* – щось, що відноситься до малих величин. Звідси *microphotographie* (*f*) – не «мала фотографія», а «фотографія дрібних об'єктів»; *micromètre* (*m*) – мікрометр; *microvoltmètre* (*m*) – мікрвольтметр; *macrophotographie* (*f*) – макрофотографія (фотографія, що збільшує зображені у ньому малі об'єкти). Відповідно до значення префіксів формуються групи похідних, що мають загальне значення. Похідні з префіксами *équi-*, *iso-*, *macro*, *rilo-*, *méga-*, *micro-*, *mili-* виражають ступінь (відповідно рівність *équi-*, *iso-*, більший *macro-*, *kilo-*, *mega-* або менший *micro-*, *milli-*). Похідні з префіксами *poly-*, *mono-*, *uni-*, *multi-* виражають безліч чи одиничність. А похідні з префіксами *auto-*, *télé-* виражають спрямованість.

Розгляд ролі греко-латинських елементів у французькому терміноутворенні був би неповним без аналізу латини як фундаментального інтелектуального коду, що структурує європейський науковий простір. У контексті французької гуманітаристики та природознавства латина виступає не просто джерелом лексем, а когнітивним фундаментом, що забезпечує тяглість інтелектуальної традиції.

Існують деривативні морфеми (*méga-*, *kilo-*, *milli-*), які вживаються майже виключно з найменуваннями різних одиниць. Кількість компонентів такого роду є обмеженою, що позначається на ступені продуктивності моделі. Префікси, що виражають ступені, не підпорядковуються лінгвістичним обмеженням у сфері сполучуваності. Префікси *micro-*, *macro-*, *iso-*, *équi-* приєднуються здебільшого до іменників французької мови книжного та народного походження. Приклади поєднання префіксів із терміноелементами грецького та латинського походження є нікчемно малими. Такі сполучувальні здатності префіксів свідчать про достатній ступінь їхньої асиміляції французькою мовою.

Деякі префікси цієї групи, будучи маловживаними для утворення слів термінологічного характеру, широко використовуються в мові преси та в розмовному мовленні. Наприклад, у розмовній мові (повсякденній) вони виражають високий (*archifou*, *hypersensible*, *extra-fin*, *ultra-chic*) або низький (*mini-victoire*, *mini-tremblement*) ступінь якості чи явища. Цікавим є той факт, що деякі з цих приставок можуть піддаватися лексикалізації, тобто стають повністю незалежними і використовуються як самостійні іменники або прикметники: *les ultras de la Restauration*, *faire le plan de super*, *engager un extra pour une reception*.

Серед греко-латинських терміноелементів, що займають кінцеву позицію в похідному слові, наприклад: *-phone*, *-scope*, *-tron*, *-metre*, *-graphie* та інших, можна виділити терміноелементи, що наближаються до формантів, тобто граматикизовані, які мають класифікаційну ознаку, та терміноелементи, що несуть розрізнявальну ознаку, що є типовим для твірних основ. Деякі кінцеві терміноелементи можуть поєднувати значення форманта та твірної основи. Ці функції

свідчать про кінетизм загального семантичного значення терміоелемента, про поетапність процесу його граматикалізації. Характерною є поява небагатьох термінів із кінцевими *-graphie*, *-tron*, *-scope*, значення яких абстрагується, звільняючись від лексичного навантаження (розрізнявальної ознаки) і зберігаючи лише кваліфікаційну ознаку. Так, за моделлю з терміоелементом *-scope* утворюються терміни, що позначають уже не «апарат для бачення», а просто «апарат».

Запозичені греко-латинські терміоеlementи посіли у французькій мові особливе місце. Той факт, що запозичувалися не слова, а елементи у складі дво- та багатокomпонентних одиниць, зумовив однозначність терміоеlementів та зв'язаність більшості з них. Зв'язаним же кореням властиве послаблене значення, яке виявляється лише у слові й залежить від значень морфем, що з ним поєднуються: афіксів або інших коренів. Таким чином, з моменту появи терміоеlementів у французькій термінології їхній розвиток іде від кореневих морфем із послабленою семантикою до суфіксованих елементів, а через них – до суфіксів. Більша, порівняно із суфіксами, семантична ємність дає можливість більшій частині морфем функціонувати як кореневим, що виражається в наявності аналога у деяких терміоеlementів, наприклад: *gamma-graphie* – *graphie (f) par les rayons gamma*; можливій сполучуваності з префіксами: *monoscope*, *télémetre*; вживанні у складених термінах сполучного голосного: *phasotron*, *filmothèque*. До суфіксальних морфем греко-латинські терміоеlementи наближаються завдяки набуттю ними класифікаційного значення. Розвиток терміоеlementів відбувається у напрямку їхньої спеціалізації у функції суфіксів.

Як зазначалося вище, у французькій мові можна спостерігати процес поступового перетворення компонентів складних слів книжного походження, що являють собою латинські та грецькі основи, на суфікси. Цей процес полягає в тому, що, виділившись із латинських та грецьких запозичень, ці елементи починають приєднуватися до французьких основ, утворюючи вже власне французьке слово. Можливість такого утворення від французьких основ залежить від того, наскільки чітко і ясно відчувається семантика даного компонента. Так, наприклад, грецьке *-thèque*, виділившись із *bibliothèque*, має ясно виражене значення «місце, де щось зберігається», звідси й можливість утворень *cinémathèque*, *vinothèque* та багатьох інших. У мові з'являється особлива словотвірна модель. Високі словотвірні можливості компонента свідчать про його граматикалізацію.

Розглянуті морфемі мають ознаки суфіксів, що дозволяє говорити про продуктивність греко-латинських елементів у сучасному французькому словотворенні. Деякі елементи, як-от *-crate*, *-cratie*, лише наближаються до суфіксальних морфем (*technocratie*, *idéocratie*).

Зокрема, у сфері філософії латина сформувала мову категоріального мислення. Французька філософська термінологія постала через глибоку адаптацію схоластичних понять: такі фундаментальні категорії, як *substantia* (субстанція), *abstractio* (абстракція) та *transcendentia* (трансцендентність), стали невід'ємною частиною національного дискурсу, задаючи сувору логічну чіткість французькій думці від Рене Декарта до сучасних мислителів (Rey, 2023).

У філологічних дисциплінах греко-латинська основа є «генетичним кодом» мови. Вона забезпечує етимологічну прозорість, дозволяючи дослідникам реконструювати первинні смисли слів під нашаруванням століть. Латина слугує універсальним еталоном для порівняльно-історичного мовознавства, де процеси лексикалізації та граматикалізації, описані в основній частині дослідження, простежуються найбільш рельєфно.

Для культурології латина постає мовою цивілізації (*civitas*). Весь поняттєвий апарат французького права, державотворення та етики базується на античній спадщині. Латинські елементи у назвах соціальних інститутів та правових норм є містом, що з'єднує сучасну ідентичність із античним ідеалом, забезпечуючи трансляцію культурних цінностей через віки.

Особливе місце греко-латинські елементи посідають у медичній термінології, де вони функціонують як універсальний інструмент номенклатури. Анатомічна точність, діагностична кла-

сифікація та фармакологічні назви майже повністю базуються на латинізованій основі. Використання специфічних афіксів (наприклад, *-itis* для позначення запальних процесів або *-osis* для хронічних станів) дозволяє досягти однозначності, яка є критично важливою для міжнародної професійної комунікації. Таким чином, греко-латинські елементи у французькій мові є не просто запозиченнями, а стійкою системою координат, що дозволяє мові бути водночас інноваційною для нових наукових відкриттів і стабільною у збереженні культурної та наукової пам'яті.

Таким чином, латинські та грецькі елементи є одним із головних джерел поповнення засобів словотворення у сучасній французькій мові та сучасних наукових дисциплін. Вони активно беруть участь у створенні нових слів як твірної основа, а також як префікси та суфікси. Префікси частіше використовуються у мові реклами та преси, а суфікси – у мові науки й техніки. Завдяки освіті та ЗМІ наукові й технічні терміни стають дедалі ближчими широкому загалу, що пояснює активне використання греко-латинських елементів у сучасному мовленні.

Список використаної літератури

1. Darmsteter A. Cours de grammaire historique de la langue française. Paris : Nabu Press, 2015. 324 p. (Reprint of the 1934 edition).
2. Dubois J. Grammaire structurale du français : Le verbe et le nom. Paris : Larousse, 2022. 480 p. (Grands Dictionnaires).
3. Dubois J., Guilbert L. La notion de degré dans le système morphologique du français moderne. *Journal de Psychologie normale et pathologique*. 1961. Janvier–Mars. P. 115–121.
4. Guiraud P. Les Mots savants. 6-e éd. Paris : Presses Universitaires de France, 2012. 128 p. (Collection «Que sais-je ?», № 1184).
5. Rey A. Dictionnaire historique de la langue française. Paris : Le Robert, 2023. 2840 p. (Nouvelle édition enrichie).

References

1. Darmsteter, A. (2015). Cours de grammaire historique de la langue française. Paris: Nabu Press. (Original work published 1934).
2. Dubois, J. (2022). Grammaire structurale du français: Le verbe et le nom. Paris: Larousse.
3. Dubois, J., & Guilbert, L. (1961). La notion de degré dans le système morphologique du français moderne. *Journal de Psychologie Normale et Pathologique*, (Janvier–Mars), 115–121.
4. Guiraud, P. (2012). Les mots savants. (6th ed.). Paris: Presses Universitaires de France.
5. Rey, A. (2023). Dictionnaire historique de la langue française (New enriched ed.). Paris: Le Robert.

Хабарова Н. А., Писаренко Н. Д. Греко-латинська основа французької наукової мови

Стаття присвячена комплексному дослідженню генезису, структурних особливостей та функціонального потенціалу греко-латинських терміноелементів у системі сучасної французької мови. У роботі проаналізовано історичні етапи релатинізації французької лексики, починаючи від раннього середньовіччя до періоду інтенсивного формування наукової термінології у XIV–XVI століттях. Автором обґрунтовано концепцію латини як «інтелектуального коду», що став когнітивним фундаментом для структурування європейського наукового простору. Методологічну базу дослідження становить поєднання описового методу, етимологічного та словотвірного аналізу, а також діахронічного підходу. Наукова новизна роботи полягає у виявленні явища «кінетизму» терміноелементів, які в сучасному мовленні демонструють подвійну природу: одночасно виступають як твірні основа та як граматикалізований формант. Особливу увагу приділено процесам лексикалізації префіксів інтенсивності (*extra-*, *super-*, *ultra-*), що набувають повної семантичної та синтаксичної автономії в мові преси та реклами. У статті детально розглянуто три основні моделі префіксальних похідних: вираження ступеня

якості, множинності/одиночності та спрямованості. Окремий розділ присвячено суфіксальним елементам (*-logie, -graphie, -thèque*), які еволюціонували від пов'язаних коренів до класифікаційних суфіксів. Автор доводить, що греко-латинська основа забезпечує «етимологічну прозорість» і термінологічну точність у таких стратегічних галузях, як медицина, філософія, філологія та культурологія. Дослідження підтверджує, що антична спадщина латинської мови не є статичним набором запозичень, а функціонує як динамічна система координат. Вона дозволяє французькій мові зберігати культурну тяглість, одночасно адаптуючись до вимог сучасного науково-технічного прогресу через створення високопродуктивних неологізмів.

Ключові слова: французька мова, латинська мова, латинізми, термінотворення, префіксація, науковий дискурс, греко-латинські елементи.

Khabarova N. A., Pysarenko N. D. The Greco-Latin Basis of French Scientific Language

The article is devoted to a comprehensive study of the genesis, structural characteristics, and functional potential of Greco-Latin terminological elements within the system of the modern French language. The study analyzes the historical stages of the relatinization of the French vocabulary, ranging from the early Middle Ages to the period of intensive formation of scientific terminology in the 14th–16th centuries. The author substantiates the concept of Latin as an «intellectual code» that served as a cognitive foundation for the structural organization of the European scientific space. The methodological framework of the research is based on a combination of descriptive, etymological, and word-formation analysis, as well as a diachronic approach. The scientific novelty of the work lies in the identification of the phenomenon of «kinetism» of terminological elements, which demonstrate a dual nature in modern speech: simultaneously acting as a derivational base and a grammaticalized formant. Particular attention is paid to the processes of lexicalization of intensity prefixes (*extra-, super-, ultra-*), which acquire full semantic and syntactic autonomy in the language of the press and advertising.

The article examines in detail three main models of prefixal derivatives: expression of the degree of quality, multiplicity/singularity, and directionality. A separate section is devoted to suffixal elements (*-logie, -graphie, -thèque*), which have evolved from bound roots to classificatory suffixes. The author proves that the Greco-Latin foundation ensures «etymological transparency» and terminological precision in such strategic fields as medicine, philosophy, philology, and cultural studies. The research confirms that the ancient heritage is not a static set of borrowings but functions as a dynamic system of coordinates. It allows the French language to maintain cultural continuity while simultaneously adapting to the requirements of modern scientific and technological progress through the creation of highly productive neologisms.

Key words: French language, Latin language, Latinisms, terminology formation, prefixation, scientific discourse, Greco-Latin elements.

Creative Commons Attribution 4.0
International (CC BY 4.0)

Дата першого надходження статті до видання: 26.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 20.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 07.05.2026